

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446)

stwierdza się nieważność

zarządzenia nr 602/16 Prezydenta Miasta Gdańska z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie podania do publicznej wiadomości wykazu nieruchomości gruntowych stanowiących pasy drogowe dróg publicznych, których zarządcą jest Prezydent Miasta Gdańska przeznaczonych do oddania w dzierżawę na czas oznaczony w trybie bezprzetargowym celem zorganizowania płatnego postoju pojazdów.

UZASADNIENIE

Przedmiotowym zarządzeniem, w podstawie prawnej którego przywołano m.in. art. 22 w zw. z art. 19 ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 460 ze zm.), art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 2016 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r. poz.446), art. 13 ust. 1, art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2015 r. poz.1774 ze zm.), Prezydent Miasta Gdańska podał do publicznej wiadomości wykaz nieruchomości gruntowych stanowiących pasy drogowe dróg publicznych, których zarządcą jest Prezydent Miasta Gdańska przeznaczonych do oddania w dzierżawę na czas oznaczony w trybie bezprzetargowym celem zorganizowania płatnego postoju pojazdów.

Powyższe zarządzenie zostało doręczone Wojewodzie Pomorskiemu w dniu 25 lipca 2016 roku.

W wyniku kontroli zgodności z prawem przedmiotowego zarządzenia organ nadzoru stwierdził, że zostało ono podjęte z istotnym naruszeniem prawa.

Zgodnie z art. 35 ust.1 ustawy o gospodarce nieruchomościami właściwy organ, w tym przypadku prezydent miasta, sporządza i podaje do publicznej wiadomości wykaz nieruchomości przeznaczonych do sprzedaży, do oddania w użytkowanie wieczyste, użytkowanie, najem lub dzierżawę. Wykaz ten wywiesza się na okres 21 dni w siedzibie właściwego urzędu, a ponadto informację o wywieszeniu tego wykazu podaje się do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w prasie lokalnej oraz w inny sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, a także na stronach internetowych właściwego urzędu.

Z powyższego przepisu wynika, że warunkiem wprowadzenia nieruchomości stanowiącej własność publiczną do obrotu niezbędne jest umieszczenie jej w wykazie nieruchomości przeznaczonych do sprzedaży, oddania w użytkowanie wieczyste, najem lub dzierżawę.

Natomiast z przepisu art. 22 ust. 2 ustawy *o drogach publicznych* wynika, że grunty w pasie drogowym zarząd drogi może oddawać w najem, dzierżawę albo je użyczać, w drodze umowy, na cele związane z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a także na cele związane z potrzebami obsługi użytkowników ruchu.

W ocenie organu nadzoru, art. 22 ust. 2 ustawy *o drogach publicznych* nie upoważnia zarządcy drogi do wydzierżawienia gruntów w celu zorganizowania płatnego postoju pojazdów. Należy bowiem wskazać, że stosownie do treści art.13 ust.1 pkt 1 tej ustawy korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie publicznego parkowania. Z przepisu 13b ust 3 wynika natomiast, że rada gminy (rada miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, może ustalić strefę płatnego parkowania. Zgodnie z treścią art.13b ust.4 rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania:

1) ustala wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, z tym że opłata za pierwszą godzinę postoju pojazdu samochodowego nie może przekraczać 3 zł;

2) może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi;

3) określa sposób pobierania opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1.

Należy dodać, że strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej (art.13b ust.2). Co istotne, z przepisu art.13b ust.1 ustawy *o drogach publicznych* wynika, że opłatę o której mowa w art.13 ust.1 pkt 1, pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo.

Mając na uwadze wyżej przywołane przepisy art.13 i 13b ustawy *o drogach publicznych* należy stwierdzić, że pobieranie opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych jest możliwe jedynie w przypadku ustalenia przez radę gminy (radę miasta) stref płatnego parkowania. Przepisy te określają warunki oraz procedurę tworzenia tych stref jak i zasady na jakich mogą być ustalane i pobierane opłaty za postój pojazdów. Oddanie w dzierżawę nieruchomości stanowiących pasy drogowe w celu zorganizowania płatnego postoju pojazdów stanowi zatem obejście wyżej wskazanych przepisów. W konsekwencji należy stwierdzić, że zakwalifikowanie przedmiotowych nieruchomości do wydzierżawienia w określonym w zarządzeniu celu nastąpiło z istotnym naruszeniem prawa.

W niniejszej sytuacji należy stwierdzić nieważność przedmiotowego zarządzenia.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy wstrzymuje ich wykonanie w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Pomorskiego.

Wojewoda Pomorski

Dariusz Drelich